

מיכתבים

אומדן מעורב

על מחיר האינטימאדה. מדי שבוע מלעיס אותנו מאיר ליפשיץ, יחד עם חבורה של וזירייעט וחזרוזירי מכר נתיכתינה, כקובץ של רשימות-רפש, המעיד ררות בקורא השפוי בחילה. בין הרשימות האלה, במרדור דיעה אחרת, מתפרסם גם, מדי שבוע, אומדן של קורבנות "מאורעות האלימות הערבית". המגמה המסתתרת מאחורי הבאת המיס פרים הללו היא ברורה: הערכים הם כרביים ונטולי צלם-אנוש.

ברם, עיני ליפשיץ וחבורתו טחו מראות את המעשים הברוטאליים המבוצעים באותם "פורעים ערביים" ובכנייה-משפחותיהם. להלן: אומדן מעשים אלה, לפי מקורות מהימנים:

כ־700 הרוגים; כ־3000 פצועים; כ־16 אלף כלואים; שלא לדבר על גירושיים, הריסת בתים או אטימתם.

יעסאם אברסיג'לה, יפו

גבר לעניין

על פסילת קריקטורה על-ידי המו"לית של מוניטין-פנטהאוז ("אברמימן פסול", "תשקיף", ה"עולם הזה" 13.9.89).

כל הכבוד לגליליה אלבין, המו"לית של פנטהאוז הישראלי, על שמצאה לנכון לפסול

מו"לית אלבין
כל הכבוד לנבחרת

לפירסום בירחונה קריקטורה וולגארית ומכ"חילה.

מתברר שהגברת היא ממש גבר לעניין. שרה בן-דוד, ראשון לציון

קריעת "כתר"

על מיסחור הוצאת-ספרים ("ב"כ"ת"ר" קורעים מחירים", "דף ח"דש", העולם הזה 20.9.89).

אפילו כתיבתו העילאית של נתן זך איננה מצדיקה בעיניי את קטילתו (או, כסיגנון כתיבתו של זך בנושא זה, את קריעתו) של קונצרו כלל, על שהוא מבקש שאחת מן החברות-הנבנות שלו, הוצאת-הספרים כתר, תהיה ריווחית ולא תישא הפסדים.

אם זך יודע כיצד לקרוע, מן הראוי שיידע שהקוראים, או, לפחות, קורא זה, גם יודעים כיצד לקרוא.

מה זאת הערה הזאת בסוף הכתבה על מיסחור כתר, המזכירה כי זך היה קשור בעבר לכתר (כאחד מעורכי השנתון איראן). האם אין כבונות הערה הזאת להכניס את הקורא לדילמה:

כי אם זך כל כך ישר שהוא מקפיד לציין שהוא בנושא כתר מה שנקרא, בלשוני-הבורי

סה, בעל-עניין, או הוא אכן מבקש להיראות חסר-פניות בכל ניתוחו את פרשת כתר. או, לחליפין, הוא מזכיר לנו שהוא מקור-בנות מיסחור כתר ומבקש להיאחז בהערת-הסיום שלו ולומר לנו: מה אתם רוצים ממני, הרי הודיתי בעובדות מראש.

ובכלל, מה רע כל כך בזה שהוצאת-ספרים מבקשת להרוויח. וכי חיים נחמן ביאליק, למשל, לא טרח כל ימיו כדי שהוצאת-הספרים רים שבבעלותו, דביר, תרוויח וכמה שיותר? יופי רזון, תל-אביב

בעל טור איננו כתב

על זהותו של כתב ("מגפיע" ונעלי-צנחנים", העולם הזה 13.9.89).

הננו מבקשים להבהיר, כי החבר עורך ליפשיץ אינו כתב על המישמר ואינו עובד בעל המישמר.

עורך ליפשיץ כותב טור כחוחם (מוסף של בעל המישמר).

לעל המישמר ולמוספיו יש כותבים רבים שכלל וכלל אינם כותבי על המישמר.

יעקב גרוספלד, מנכ"ל, על המישמר, תל-אביב

כל מיני שלישים

על זיהוי בעיקבות שרות-מילו-אינס ("מילה טובה", "גם זה וגם זה", העולם הזה 6.9.89).

זה סיפור נחמד מאוד על איש הבנק ששרת במילואים בתפקיד שלישותי וגיליה בין תיקי החיילים ביחידה את שמו של אחד, שהבנק, שבו אותו שלישי עובד באורחות, מבקש לאתר זה ימים רבים על-ימנת שיהנה מסכום כסף העומד לרשותו בבנק.

רקר של קרה בדיוק ההיפך. לפני שנים רבות נטלתי הלוואה לרכישת ריהוט בדירתנו הראשונה, בחררה, והיה נרמה לי ששילמתי את כל התשלומים.

לרגל עבודתי עברנו לעיר אחרת ואחר-כך שהינו כמה שנים בחו"ל ולכסוף השתקענו בכארשבע וכמובן ששוב נקראתי לשרות-מילואים, וכפי שזה יכול לקרות רק בצה"ל, מי הוא השלישי בגודר אם לא פקיד-בנק מחד, דרה, שביום הראשון להתייצבותי לשרות פר נה אליי כוז הלשון: אברהם אלקלעי? אברהם אלקלעי? אתה לא מוכר לי מאיזה מקום?

בכלל לא הבנתי על מה הוא מרבה. אבל כשהגיעה אליי, כמה שבועות אחר סיום שרות-המילואים, דרישה (מוצדקת, התברר) מן הבנק בחררה על יתרת-חוב מלפני שנים פלוס הצמדה פלוס ריבית, כבר הבנתי מאיפה הייתי מוכר כל כך לאותו שלישי.

אברהם אלקלעי, בארשבע

איך מתגבש ציור-שער של אישה-השנה? קודמים לו תמיד התייעצויות ודיננים. לפעמים קל לבחור כרקע. כשיש מאורע חשוב אחר, ואישה-השנה הוא האיש המסמל אותו, הציור כאילו נתון. אבל יש שנים שבהן נבחר אישה-השנה המסמל תהליך, ואז זה קשה הרבה יותר.

כשבחרנו כאריאל שרון בתשל"ג (1973), אחרי פרישתו מהצבא ועל רקע הצלחתו בהקמת הליכוד, הרכבנו את ראשו על טנק, ותקענו כפוי קנה-תותח במקום סיגאר.

כשרצה עמירם שמיר לתאר את משה דיין, שנבחר כאישה-השנה אחרי מילחמת ששת-ידי ימים, הוא שם בפיו את חלקי הארץ כמו חלקים של פאול, על רקע הרם והוועות של המילחמה. כשבחרנו בגולדה מאיר, שהיתה אז שליטיה-יחידה של ישראל, שנה לפני מילחמת יום-הכיפורים, הלבשנו אותה בכגורי המלכה אליזבת ה-1.

לא תמיד מצאו ציורי-השער חן בעיניי אני שיהשנה עצמם. לא יכולנו לשאול לדעתו של האיית-אללה רוח-אללה תומיני, איש השנה תשל"ט, אך היו גם בארץ מי שהתייגו מן הציור, שהראה את האיש כצורת ערפד

קיא יני,

בשבוע האחרון הצטרף אריק ונגו (31) לשורה הארוכה של ציירים ישראלים, שציירו את אישה-השנה של העולם הזה.

השער של אישה-השנה הראשון — העולה החדש האלמוני, אישה-השנה תשמ"א (1951) — לא היה מצוייר. לקחנו תמונה מיסרית של עולה חדש והבאנו אותו על רקע של תצלומי מעברות. מעניין שדווקא שער זה הפך לסמל של תקופה, והוא מובא כאחרונה לעיתים קרובות בתערוכות ובספרים על התקופה היא.

אישה-השנה השני היה מבקרה-הסוכנות הישראלית, אמיל שמורק, שחשף כראשונה את השחיתות של עסקני המדינה החדשה. בשער הופיע תצלום, על רקע שצייר בידי דוש — הוא קריאל גרודש — שהיה או עורך-הכתב נתי וצייר-המערכת של העולם הזה. הוא בא אלינו ישר מחו"ל, שם צייר קאריקטורות בכי טאון של לח"י.

את ארבעת השערים הבאים של אנשי-השנה צייר צעיר בלתי-ידוע. שמו שמואל בק.

איש השנה אריה דרעי

צייר ונגו ושער אישה-השנה
שלושה מחוך מיקסרת

כשבא אלינו היה חייל בן 18, עולה חדש. מכיוון שהיה בצבא ואסור היה לו לעשות עבודות בחוץ, הוא חתם בשם "ברתור".

כעבור כמה שנים הצטרף אלינו שימרון צבר, שכתב וצייר. הוא צייר שלושה שערים של אנשי-השנה. אחריו בא שלמה שורץ, ואחריו יוסי שנון, עורך-התבנית הנוכחי של העולם הזה. ציור אחר צייר עלידי עמירם שמיר, החי עתה בני-ירוק.

החל בתשל"ז (1977) ועד השנה האחרונה צייר את כל אנשי-השנה רב לוף — בסך הכל 12 שערים. הוא נפטר בשנה שעברה. אריק ונגו נבחר השנה למלא את מקומו. אין זה אלא מיקרה שהוא יליד-קובלנקה — כך-מארוקו כמו אישה-השנה אריה דרעי עצמו. לפני כמה ימים וכה בפרס בתערוכות-אימות בינלאומית בני-ירוק.

אריה דרעי

העולם הזה

השבועון של ישראל

העורך הראשי: אורי אבנרי
מנהל: אברהם פישון
מנהלת מחלקת-מדעיות:
רינה מיטרני

המערכת והמינהלה:
תל-אביב, רחוב גורדון 3
(ת.ד. 136, מיקוד 61001)
טלפונים: 232262/3 (03),
5230662 (03)

פקס: 245130 (03)
המו"ל: העולם הזה בע"מ
הדפסה: הדפוס החדש
הפיצה: גדי
תל-אביב, יד הרוצים 7
טלפון: 377056 (03)

המנהל הכללי: דוד גרשונוביץ